

de skulle gøre, naar det bliver paabudt dem, men som vil medføre en Lidelse, der ikke staar i Forhold til Nytten deraf. Dernæst skønner jeg ikke rettere, end at selve Administrationen bliver for dyr, hvilket jeg nærmest slutter deraf, at hvad der maaske er mange bekendt, den tykke Lov, som jo er Forbilledet for dette Lovforslag, har medført saa enorme Administrationsudgifter, naaget det ikke er en Statsanstalt, som det her skal være, at det ser i høj Grad affrættende ud; jeg vil bede erindret, at det i Tyskland ikke er nogen Statsanstalt, men at Forholdet der er ordnet mere privat, idet Industrien er ordnet i store Fagforbund hele Tyskland over. Jeg skal blot nævne et Par Tal. I 1886, som var det første Aar, da den tykke Forsikring kom i nogenlunde fuldt Omfang, men dog ikke virkede fuldt ud, var Fagforbundets samlede Udgifter omtrent 10,3 Mill. Reichsm; deraf henlagdes til Reserverfonden 5,4 Mill. og udbetaltes i Erstatning 1,7 Mill., medens Administrationsudgifterne vare 3,2 Mill. Udgifterne ved Rigsforsikringskontoret i Berlin, som selvfølgelig betales af Staten, løb op til omtrent 1/4 Mill. — det er selvfølgeligtalt Reichsm. I 1887, som, saa vidt mig bekendt, er det sidste Aar, hvorfor der foreligger Regnskab, vare Forbundenes Udgifter allerede løbne op til 19,1 Mill., hvoraf 9,5 Mill. gik til Reserverfonden; der udbetaltes i Erstatning 5,3 Mill., og samtidigt løb Administrationsudgifterne op til 3,3 Mill. Saa vidt jeg kan skønne — jeg tør ikke udgive det for korrekt — vil der, hvis det Forslag, som her foreligger, bliver til Lov, ogsaa i den Forstand, at kun det forholdsvis ringe Antal Staber, hvis Følger være udover 26 Uger, giver Erstatningsberettigelse, være al Sandsynlighed for, at den kontante Udgift til Ordningen af hvert enkelt Erstatningskrav, som falder ind under Loven, bliver henved 300 Kr., og jeg anser det ikke for urimeligt, at Gennemsnittet af de Erstatninger, der tildeles de skadelidte, vil blive et omtrent lignende Beløb. Det synes at stemme temmelig godt med, hvad der allerede nu kan siges at være Forholdet i Tyskland. Det forekommer mig, at hele denne Udgift kunde spares, og at man dog kunde opnaa ganske det samme. Det, man vil opnaa, og som Loven tilsigter, det er jo, at Bidragene skulle straks udredes af Arbejdsgiveren, hvorledes det end senere bliver stillet, om det kan lykkes Arbejdsgiveren at vælte Bidraget over til den ene eller den anden Side, paa Forbrugeren eller paa Arbejderen. Det vil jeg ikke forbyde mig i, fordi jeg nødig vil, at man skulde blive staaende ved det Princip. Det fore-

kommer mig naturligt, at lade Arbejderen tage Ansvaret og derefter lade det blive hans egen Sag, om han vilde forsikre sin Risiko eller løbe den Risiko, han har paataget sig. Jeg veed, at man saa vil svare: Saa er der ingen Sikkerhed for, at Arbejderen faar sin Erstatning; jo, der er lige saa stor Sikkerhed derved, hverken mere eller mindre. Staten garanterer heller ikke i saa Henseende efter Lovforslaget, men Anstalten skal ogsaa have sine Indtægter akkurat paa samme Maade fra samtlige Arbejdsgivere, og i sidste Instans beror det paa, om Arbejdsgiveren er i Stand til at betale; det ligger i første Række, det er det samme, uden for saa vidt som Fordelingen er anderledes. (Afbrudelse af Bojsen). Ja, jeg veed nok, at det ærede Medlem vil sige, at det er vanskeliger at erholde hos en enkelt Arbejdsgiver f. Eks. 1,000 Kr., end at erholde denne Sum hos et Par Tusinde Mennesker. Men jeg vil kun sige, at Grundlaget er ganske det samme, og vil man beholde samme Sikkerhed eller yde samme Sikkerhed, som § 19 her tilsigter — det hedder i dens første Stykke: "De i §§ 14—17 omhandlede Bidrag have samme Fortrinsret og kunne inddrives ved de samme Retsmidler som Statskatter" — saa tør jeg for mit Vedkommende meget vel gaa med til at give Statsgaranti for, at enhver Arbejdsgiver betaler, hvad der i saa Henseende paahviler ham. Naar vi ville give Arbejderen den Sikkerhed — det bliver jo Arbejderen direkte, som skal have Bidraget — at vi ville sige, at de Krav, de have paa de paagældende Arbejdsgivere, stilles jævnsides med Statskatter og have Fortrin fremfor andre Fordringer, som hvile paa den paagældende Arbejdsgiver, er det saaledes, saa forekommer det mig ikke, at der er nogen Risiko derved, at man, hvis det behøves — jeg tror ikke, at det behøves — kan sige: Staten garanterer den tilstaaede Arbejderen, at den Skadeserstatning, der tilkommer ham, bliver betalt. Jeg kan som sagt ikke se andet, end at det var hensigtsmæssigt, om man, naar man endelig kommer til at overveje i et Udvalg dette Lovforslag, saa vilde underkaste det en Drøftelse, hvorvidt man ikke naaede ad en langt kortere Vej, paa en langt naturligere Maade til det samme Formaal; om man ikke naaede det bedre ved at indføre 3—4 Paragraffer i Loven, som fastsatte Arbejdsgiverens Erstatningspligt for samtlige Ulykkestilfælde, som ikke hidrør fra Arbejdernes eget Forfæet eller grove Uagtsomhed — thi det forekommer mig at burde blive staaende, det forekommer mig ikke berettiget i den Grad at gøre enhver Ar-